

for, at der ogsaa kunde være Frygt tilstede. Han har spejdet og spejdet til alle Sider, og endelig har han fundet Noget, han kunde heste sig ved. Det er nu det Græsselige, jeg skal tillade mig at omtale, som det ærede Medlem har hørt, og som han kan belægge med Vidnesbyrd — det behøves jo ikke, da Ingen har benægtet det, det ærede Medlem kan desuden bevise, at det ogsaa bagefter har staaet i „Social-Demokraten“, og saa maa det være sandt, mener han — nemlig at man paa et vist Tidspunkt under Høiremødet i Hillerød hørte Skræder Holm raabe først: „Alle de, der ere imod Provisoriet, række Hænderne i Beiret“, og derefter: „Alle de, der ere imod Ministeriet Estrup, række Hænderne i Beiret“, og der kom Tusinder af Hænder i Beiret og Jubel fra Tusinder af Munde. Det var det Græsselige, som det ærede Medlem hørte, det var det Værste af det Hele, og det kunde nok berettigede til at behøve en hel Politistyrke tilstede for at afværge det. Jeg synes, at disse Grunde ere smaa nok til at blive bange for. Jeg kan godt forstaa, at man paa et Møde som dette, hvor Ministeriets Benner drog ud for at se at redde noget af Bragstumperne og det, der endnu kunde være tilbage, kunde føle sig ubehagelig berørt ved at se, at disse Møder nu alligevel bleve til offentlige Møder — og at dette Møde var blevet offentligt, hvorledes det end fra Først af var bestemt, er jo afgjort — og at man der kom til at staa overfor et aldeles overvældende Flertal, og at man midt under denne Diskussion, det Forsøg, som blev gjort paa at hævde den nuværende ministerielle provisoriske Politik, desuagtet kunde faae den aldeles overveiende Del af en meget stor Forsamling til at række Hænderne i Beiret paa disse to Dyræb. Det kan være kjedeligt nok for de Herrer, men det er ikke af den Slags Ting, man i Almindelighed pleier at tilforordne en Politistyrke for at gjøre sig fri for. Jeg kan saa godt forstaa den Indsignation, der maatte være sig i denne Forsamling efter hele den Behandling, den var udsat for. Naar et lille Mindretal vil reagere et stort Møde, vil holde sine bestemte Ordstyrere og lede Mødet ganske, som det selv vil, trods Flertallets Ønsker og berettigede Forbringere, saa er det naturligt, at dette Flertal alligevel søger at konstatere sin Uoverensstemmelse med de officielle Udtalelser, som komme frem. Der kan være lidt forskellige Meninger om det Tidspunkt, hvorpaa noget Sigt bør ske, og om Hensigtsmæssigheden deraf, men jeg synes, det saa ganske naturligt, at man altsaa her fremkom med en rent politisk Tilkendegivelse af sin

Mening, som man var forhindret i paa officiel Maade at give, skjøndt man var i Flertal. Men naar det ærede Medlem saa vil bruge dette som særlig Undskyldning for Politiets Tilfaldelse — og jeg kan ikke se rettere, end at det er det Gale, det Græsselige, som skal bevise Nødvendigheden af Politiets Tilstedeværelse —, saa kunde det ærede Medlem jo mindes, hvad jeg gjorde ham opmærksom paa forleden Dag, en Afsæere af noget lignende, men ganske vist meget mere graverende Natur fra Jyderup i 1877. Dengang havde man ogsaa det Tilfælde, som altsaa ogsaa kunde gjøre det nødvendigt at tilkalde Politistyrken, at man blev forstyrret af anderledes Tænkende, af et andet politisk Parti. Da Thingets nuværende høitærede Formand den Dag vilde tage Ordet for at tale til det store Flertal af de Tilstedeværende og til dem, som havde ordnet og indbudt til Mødet, reiste der sig, ikke for at nedlægge en politisk Protest, men af ganske andre Grunde, en sand Forvirring fra Benner af det ærede Medlem. Det var ikke en politisk Protest, man vilde nedlægge, men det var kun det, at man vilde høre „Den tappre Landsoldat“, medens Thingets nuværende høitærede Formand vilde tale. Det var ingen Lighed mellem, det der her skete, og det, der fandt Sted i Hillerød, men det er sikkert, at, hvad der den Gang skete i Jyderup, var meget, meget værre, det havde ikke noget politisk Formaal, men Grunde, der laa meget længere nede. Skulde vi nu have været lige saa opmindede som det ærede Medlem for Frederiksborg, maatte dette have berettiget os til ogsaa i Fremtiden at søge at faae en Politistyrke tilstede ved vore Møder for at værges os imod den Slags Afbrydelser. I det Dieblit, da vi vare der tilstede, var det temmelig uheldigt, der kunde det ikke lade sig gjøre; thi den eneste Politifunktionær, som der var tilstede, var netop Forsangeren for „Den tappre Landsoldat“, den samme Fuldmægtig Mand, som der nu har været saa megen Tale om. I dette Dieblit vilde vi altsaa have været værgeløse, hvis vi havde benyttet os af Politiets Assistance. Vi behøvede det imidlertid ikke, og vi faae trøste os til fremdeles ikke at behøve det. Jeg tror derfor, at, naar det ærede Medlem vilde kiste Sol og Vind lige imellem de politiske Partier, saa vilde han af disse to Exempler have set, at Benstre har taget denne Sag ganske anderledes taalmodig, og at der heller ikke for ham og hans Benner var nogen særlig Opfordring til paa Grund af det Græsselige, han der har set som det Værste, at gribe til en Foranstaltning, som jeg frygter for kan faae en be-